

Månadsmöte den 16 oktober 2013

Lars-Göran Pettersson - Ledde världens bästa lag

Onsdagen den 16 oktober gav före förbundskaptenen i längdskidåkning Lars-Göran Pettersson oss idrottsveteraner en intressant inblick i livet bakom kulisserna i det klassiska skidlandslaget med Wassberg, Svahn, Mogren med flera.

Född i Charlottenberg och med basen i Filipstad sedan junioråren var Lars-Göran som så många andra ungdomar, han spontanidrottade, ett begrepp som är nästan intill okänt idag.

- Vi tävlade på skidor på väg till hoppbacken, tävlade i backen och hem igen, så fick vi träning på naturlig väg.

Ungdomsidolen var backhopparen Inge Lindqvist, ”Köla” kallad, mannen som tappade en skida i ett hopp och blev mest känd för den bedriften. På 60-talet kom Lars-Göran till Filipstad, som lovande längdjunior, men när ledarbristen blev akut i skidföreningen, tog han steget över till ledarsidan, ett kall som sedan följt honom genom livet.

Större uppdrag

Ganska snart fick Lars-Göran Pettersson större uppgifter som ledare inom längdskidåkningen. Kurser på lokal nivå följdes av rikskurser, utbildning till idrottskonsulent och till idrottslärare på GIH.

1982 fick han sitt första uppdrag på landslagsnivå, då han fick hand om ett gäng lovande juniorer.

1985 blev det sedan dags för det stora klivet till att bli förbundskapten för A-landslaget. Det lag som kom att bli Sveriges främsta genom tiderna.

Trots att det fanns etablerade skidåkare i laget när han tog över satsade Lars-Göran allt på utveckling.

- Jag kände mig säker på att det fanns mycket att utveckla både på det individuella planet och genom en stark laganda, berättar Lars-Göran som satte den aktive i centrum.

Trots att landslagsåkarna fanns på läger många dagar per år, så var det viktigt att det fungerade på hemmaplan, i klubbarna och i det vardagliga livet.

- Personliga samtal med varje åkare blev en väg att ta reda på hur situationen såg ut för åkarna och vart dom ville i sin skidåkning. Att sätta personliga mål blev lika viktiga som att sätta mål för laget.

Sina egna tränare

På den tiden saknade åkarna personliga tränare, dom var sina egna tränare, och det förutsatte att den aktive hade goda kunskaper om träning, kost och fysiologi.

- Utbildning av den aktive blev en viktig del i våra läger. Vi satsade bland annat på att förbättra kosten. En skidåkare med stora träningsmängder och höga krav på återhämtning behöver få i sig upp mot 8 000 kcal per dag. Något som kräver en anpassad kost.

Laget satsade också på teknikutveckling, den fria tekniken dök upp under den här perioden, så det gällde att ligga med i utvecklingen hela tiden.

Under de sex åren från 1985 till 1991 under Lars-Göran Petterssons ledning vann svenska landslaget 24 av 28 möjliga stafetter och massor med OS- och VM-medaljer.

Det kunde gått ännu bättre

Trots att svenskarna var dominerande, hade Lars-Göran en känsla av att det kunde gått ännu bättre.

- Ibland var vi inte med längst fram i valla- och skidutvecklingen. I VM i Obersdorf 1987 hade vi t ex inte tillgång till den nya Ceravallan, som gav ett fantastiskt glid.

Trots det gjorde vi ett bra VM, som kunde blivit ännu bättre. Samma sak i OS i Calgary, där vi inledningsvis hade dåliga skidor, men avslutade med två guld, när vi fick till rätt glid. Trots stjärnor som Tomas Wassberg, Gunde Svahn och Torgny Mogren i laget, var alltid ledstjärnan att laget var det viktigaste, med trivseln som en viktig grund för framgång.

Idag är Lars-Göran Pettersson ordförande i Filipstads SF och har arbetat med att utveckla Kalhyttans skidstadion till en toppklassanläggning med servicehus och 4,2 km spår i konstsnö.